

Apenradessa, 13. I.10

Rakkaat sisaret Liisi ja Eeva!

Kylläpä oikein saisin hävetä kun en ole teille ennemmin kirjoittanut ja kirjeeseenne vastannut. Mutta käsittänette, että paljot työt ja muut kirjoitushommat tahtovat kaiken ajan ottaa joten ei paljonkaan aikaa ylijäämään ole.

Minusta oli hauskaa, että Paavolaiset samoin kuin Ignatiuksetkin olivat meillä joulun yli, silloin ei varmaankaan niin suuressa määrässä kuin muuten tullut meidän poissa-olomme näkyviin. Ja siksi kai olivatkin Ign. meillä kun Eino julkaisi kihlauksensa. En ymmärrä, en tahdo nim. ajatuksiini saada mahtumaan tätä kihlausta. En tiedä miksi se tuntuu niin käsittämättömältä. Ja minä sain noin vaan - ilman muuta - jäädä kantamaan "siannahkaa". - Oh hoh! - Miltäs tämä teistä tuntuu?

Meillä on myös kuusi Berliinissä, Antin luona jouluna. Ja olihan sielläkin "joulustämnikki". Mutta uudenvuoden aatto ja vastainen yö teidän olisi pitänyt nähdä siellä. Jotain aivan ominaista. Kaikkiin ravintoloihin on valmistettu juhla-illalliset, ravintolat tungokseen saakka täynnä ihmisiä. Klo 12 soitetaan isolla kellolla 12 lyöntiä, jonka jälkeen yleisö seisaaltaan kuuntelee kun orkesteri soittaa jonkun virren. Lauletaanpa siinä mukanakin. Sen jälkeen alkaa onnitteluja. Aivan ventovieraat ihmiset eri pöydistä tulevat toivottamaan onnea, kaikki tuntevat itsensä tutuiksi keskenään ja riemu on ylimmillään. Siinä pöydässä mikä meille suomalaisille oli varattu istui paljon laulajia ja me lauloimmekin siellä muutamia lauluja. Monet tästä suuresti innostuivat, heittivät kukkia ja serpentiinejä pöydän täyteen ja pyysivät lisää kuulla. Niin vietetään uuden vuoden tuloa Saksan pääkaupungissa. - Kadut ovat myöskin aivan täynnä väkeä. Ei juuri niillä liikkumaan pääse. Ja kaikkien suusta kuuluu vaan tuo huuto: prosit Neujahr!

Äiti kirjoitti muistaakseni kerran, että saksa tekee teille vaikeuksia koulussa. Teidänkin pitäisi olla joku aika täällä, kyllä silloin saksa luistamaan rupeaisi. Minäkään en taida mitenkään auttaa voida, kun posti matkalla kestää tavallisen kauvan ja kun sittenkään ei ole mitään tietoa aina missä milloinkin olen, minä kun ylimalkaan olen aina matkoilla.

Näinä päivinä jatkan taas matkaani eteenpäin. Ensin matkustan Etelä-Saksaan: Karlsruheen, Stuttgartiin, Strassburgiin j.n.e. Sitten edelleen Schweiziin Berniin, sieltä luultavasti Pariisiin ja sitten Lontooseen. Ja tällä matkallani onkin kai taas yksi vuosi vierähtänyt. Sitten palaan kotio, onkin jo tarpeen, isällä kun on liiaksi työtä yksinään ja jo hyvinkin kai lepoa kaipaisi.

Lopetan tällä kertaa loruamiseni. Tervehtikää setäläisiä siellä käydessänne ja voikaa itsekin mitä parhaiten!

veljenne
Martti

P.S. Osoitan tämän teidän kouluunne, koska en muuta osoitetta tiedä.
Sama